

[Indenrigsministeren.]

de Erfaringer, man ved Brugen af Loven af 28. Juni 1920 har gjort. Jeg minder i denne Forbindelse om de Vanskeligheder, der opstod ved Ordningen af Forhold, der fremkom i Forbindelse med Næstved St. Mortens Sogns Krav om Indlømmelse i Næstved og det dermed forbundne fra Næstved Kommune fremkomne Ønske om samtidig Indlømmelse af Næstved St. Peders Sogn. Det ærede Medlem burde som tidligere Indenrigsminister være klar over, at her er det egentlige Udgangspunkt for de Overvejelser, der har foranlediget det her fremsatte Lovforslag. Dette er aldeles ikke, som paastaet af det ærede Medlem, møntet paa det bestemte Indlømmelsesspørgsmaal, som hele hans Tale drejede sig om: Indlømmelsen af St. Hans Landsogn i Odense. Aldeles ikke. Det fremgaar med fuld Klarhed baade af Lovforslagets Tekst og mine Bemærkninger dertil under Behandlingen i Landstinget. Det ærede Medlem henviste til, at dette Indlømmelsesspørgsmaal, som han i sin Tale udelukkende behandlede, har staaet paa siden 1905. Vel, det er ganske rigtigt. Men hvis det ærede Medlems Opfattelse ikke var blevet agiteret frem blandt Vælgerne i St. Hans Landsogn efter det ærede Medlems Ankomst til Odense, havde — det ved det ærede Medlem særdeles vel — denne Sag længst været ordnet paa Grundlag af det Tilbud, som fremkom fra Odense Byraad til St. Hans Landsogns Kommunalbestyrelse, og som indenfor denne Kommunalbestyrelse fandt Tilslutning. Naar det ærede Medlem da her hævder, at Indenrigsministeren har taget Parti i Sagen, kunde jeg med ganske samme Ret hævde dette for det ærede Medlems Vedkommende. Thi for mit Vedkommende er dette aldeles ikke Tilfældet. Sagen har i den Periode, i hvilken jeg har været Indenrigsminister, altsaa siden dette Ministeriums Dannelselse, overhovedet ikke foreligget for mig. Jeg har i denne Sag ikke foretaget noget som helst Skridt enten til den ene eller den anden Side eller haft nogen som helst Anledning til i denne Indlømmelsessag at træffe nogen Beslutning.

Nu siger det ærede Medlem, at dette, at et saadant Lovforslag behandles, medens et vigtigt Indlømmelsesspørgsmaal er fremme til Overvejelse, er noget ganske enestaaende. Det er ganske enestaaende, siger det ærede Medlem, at man foreslaar Ændringer i en Lov, medens en Sag i Henhold til denne er under Behandling. Men det ærede Medlem er jo saa gammelt Medlem af den høje Rigs-

dag, at han maa vide, at denne Udtalelse er ganske uden Mening. Thi den gældende Lovgivning er jo stadig virksom overfor alle de Problemer, som hver enkelt Lov angaar, og dog foretager vi stadig, efterhaanden som vi indvinder Erfaringer med Hensyn til Mangler ved Loven, med Hensyn til Usikkerhed ved dens Anvendelse, Ændring paa Ændring, uden Hensyn til hvad af Betydning der i Øjeblikket er under Overvejelse i Henhold til den Lovgivning, som man ønsker skal forandres.

Det ærede Medlem har her indgaaende omtalt Forhandlingerne i den i 1915 nedsatte Kommission til Behandling af Indlømmelsesspørgsmaal, som forlængst har afgivet Betænkning, og har i denne Forbindelse fremhævet, at det aldeles ikke er nogen Tilfældighed, naar Loven er affattet saaledes, som den er med Hensyn til Aftrapning af Skatteforhøjelser. Nej, det kan være ganske rigtigt, at dette ikke er nogen Tilfældighed, thi Kommissionsindstillingen beskæftiger sig i det hele taget ikke direkte med dette Spørgsmaal; man byggede paa Forudsætningen Skatteforhøjelse som Konsekvens af et Landdistrikts Indlømmelse i en Købstadkommune. Man har udelukkende haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette, som jo ogsaa, i hvert Tilfælde saaledes som Forholdene laa den Gang, maatte formodes at være det normale, det, som i Almindelighed vilde indtræde, Skatteforhøjelsen, men der vil ikke være nogen som helst reel Mening i, at en Bykommune aldeles ingen Indflydelse faar paa, om Indlømmelsen bør tage videregaaende Sigte, hvis et Landdistrikt skal indlemmes. Det er en ganske simpel Retfærdighedshandling at give Byraadet en saadan Indflydelse, men den maa ikke paa nogen Maade gives under en saadan Form, at der derved bliver en sikret Adgang til, at en Bykommune, som ikke ønsker et Landdistrikt indlemmet, kan standse Indlømmelseskravet, og dette sker heller ikke ved den Form, som er givet nærværende Lovforslag, som jeg, som sagt, bestemt maa hævde er saglig fornødent og tilvejebringer retfærdige, reelle Tilstande paa et Omraade, hvor den gældende Lov har Mangler. Jeg har i min Fremsettelsestale udtrykkeligt gjort opmærksom paa de to forskellige Typer af Landkommuner, om hvilke der her i Almindelighed vil være Tale, Skattely til den ene Side og til den anden Side Distrikter, hvor de offentlige og sociale Byrder staar i et Misforhold til Skatteevnen og derigennem paalægger dette Landdistrikts Beboere saa tyngende Skatter, at deraf ganske naturligt fremvokser Kravet om Indlømmelse i Køb-